

K?barlangi Marci a nagyvilágban II.

2010 március 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az indulásnál ott volt a falu apraja-nagyja. A nénikék sápítóztak, a lányok sivalkodtak, az apák különféle hasznos eszközökkel egészítették ki az utazók felszerelését. A lakókocsi szerszámoskamrájába került mindenféle kéziszerszám, a ruhásszekrény is megtelt, az éléskamrába pedig az egér már nem fért el, kiszorult a hátsó peronra, egy ládába.

A fiúk és apa kötélhágcsón felmászta helyükre, legelöl ült Marci, kezében Dezs? gyep?szára, a többiek az ablakokból integettek. Feri bácsi, mint a falu bírása, megadta a parancsot az indulásra. Erre kitört az édesanyák zokogása, édesapák integetése, kistestvérek ujjongása! Dezs? pedig megfordult, és megindult árkon-bokron, mert hiszen az országútra mégsem mehetett rá. Lassan elt?nt az ismer?s táj, és estig jókora utat tettek meg, elérkeztek a Duna partjára. Ott elhatározták, hogy letáboroznak. Dezs? letette a lakókocsit, és nekilátott legelni, a fiúk pedig táborüzet raktak, falatozni kezdtek, és útjukat tervezték. Apa összefoglalta, mi is vár rájuk.

- Csakis meleg és nedves vidékre utazhatunk, hiszen hátasunknak rengeteg takarmányra, széles legel?kre van szüksége. Sivatagban, vagy hideg északi vidéken éhen-szomjan pusztulna. Én azt javaslom, menjünk keletre, például a titokzatos Indiába!

Na, ett?l a szótól, hogy titokzatos, izgalomba jött valamennyi útitárs, és kórusban helyeseltek. Lassan elfogyott a szalonna, elhamvadt a tábor?z, mindenki nyugovóra tért.

Másnap elhatározták, hogy amíg lehetséges, a Duna medrében haladnak, mert Dezs? hosszú lábaival azt könnyen megteheti, ?ket egy csepp víz nem éri. Alig mentek egy órát, amikor valami kürtszóra lettek figyelmesek. Hajókürt volt az, és igen szaporán szólt. Dezs? válaszolt is, de ezt ott nem értették. Hamarosan megláttak egy hajóvontát, amint lassan ereszkedik lefelé a sodrás szerint. Közelebb mentek, és Domi, mert ? értett több nyelven, er?sen kiabálva, szót váltott a hajóskapitánnyal. Megtudták, hogy egy bolgár tolóhajó, három uszályán több ezer tonna áruval elszabadult: a motorja elromlott, a horgonylánc elszakadt, és most tehetetlenül sodródik a Vaskapu felé! Kértek ugyan segítséget Csepelr?l, a magyar hajósoktól, de amíg ?k megérkeznek, ki tudja, miféle bajt okozhat a hatalmas, kormányozhatatlan szerelvény? Marci nem tévovázott kicsit sem, hanem intézkedett. A bolgárok kötelet dobtak nekik, azt apa irányításával összekötötték Dezs? istrángjával. Az óriási állat is, bizony fenekére esett a hatalmas rántástól, mikor a kötél megfeszült. De lassan megvette lábait, és megállította az elszabadult sok ezer tonnás szerelvényt. És ha már megállította, meg is húzta, ár ellenében megindult fel, Csepelnek. Ki látott még ilyet! A három uszályt és tolóhajóját bizony egy ?sállat húzta fel, a javítóm?helybe. Útjuk eltartott ugyan egészen estig, közben találkoztak a szembejöv? segítséggel, a magyar hajóval, de arra már nem volt szükség. Este azután, már a kiköt?ben, együtt vacsoráztak a megmentett hajó legénységével. Azok hálálkodtak, azt sem tudták, hogyan viszonzják a segítséget. Végül Kristóf így szólt:

- Nincs szükségünk semmi egyébire, mint úti tanulságokra. Ezzel már eddig is szolgáltatok, de ha még többet

akartok adni, akkor mondjatok nekünk olyan helyeket Bolgárországban, ahol lelkünk épülésére tanulhatunk.

A kapitány elmondta, hogy náluk igen híres kolostorok vannak, ahol szentélet? barátok töltik életüket. Ezek közül a rilai a leghíresebb, oda értékes ajánlólevelet tud adni, mert édestestvére az ottani harangozó. Így azután másnap Bulgária felé vették az irányt.

Magyarország és Bulgária között terül el szépséges Erdélyország. Ez ugyan közönséges úti-cél, közülük is többen jártak már ott, de hogy arra vezetett útjuk, hát elhatározták, hogy körülnéznek egy kissé Erdélyben is. Két napig baktatott velük Dezs?, amikor olyan magas hegyek állták el útjukat, hogy kénytelenek voltak megállni. Letáboroztak hát itt, a Hargita bérceinek tövében, egy falu határában. Alighogy berendezkedtek táborhelyükön, arra jött egy román csend?r.

- Nem szabad ám külföldieknek ?sállattal táborozni itten! – mondta nagy mérgesen.

- De bizony mi nem ok nélkül táborozunk, hanem Szent István örökségét járjuk! – válaszolta talpraesetten Kristóf.

S ez igaz is volt, mert mindenhol igyekezetek felkutatni a magyar történet nyomait. A csend?r is rögtön barátságosabb lett.

- Ti ismeritek Szent Istvánt? – Kérdezte meghatottan.

- Hát hogyne ismernénk, hiszen magyarok vagyunk! – mondta Tas.

- Tudom, hogy magyarok vagytok, de azt is tudom, hogy a magyarok manapság nem sokra becsülik saját szent hagyományait. – Válaszolt a csend?r.

Domi elmondta, hogy ez igaz, és ?ket is nagyon bántja ez a dolog.

- Mi, akik együtt utazunk, másképp vélekedünk. Tiszteljük Szent Istvánt és a Szent Koronát.

- Azt igen helyesen teszitek, gyerekek. – Mondta a marcona közeg, és ett?l fogva nem zaklatta ?ket, hiszen els? királyunk a román vallásnak is nevezetes személye! Akkor nyugovóra tértek, másnap pedig bementek a közeli faluba ismerkedni.

Ott Berszán Fülöp bácsitól gyönyör?, régi dalokat tanultak, Páléknál pedig szépséges hímes bögréket vásároltak. Hanem hajtotta ?ket a vándorok örök nyughatatlansága. Erdélybe a tavaszi szünetben is átjöhetünk, most tovább, Indiába! Tehát folytatták útjukat, és hamarosan újabb, meredek hegy el?tt álltak.

- Ez már a Rodope! – Közölte apa. Akkor kitudták az utat Rila felé, és másnap reggel megzörgettek a barátok klastromának kapuját.

- A római pápa csúnya ember! – Ez volt a válasz kopogtatásukra, s rögtön be is csapódott a kukucskáló kisablak. A fiúk összenéztek, és kis híján elnevettek magukat. Hát nem mindegy, hogy a szentatya szép-e vagy csúnya? Másodszorra Domi zörgetett be, és arca elé tartotta a hajóskapitány levelét.

- Parov atyát keresem, üzenetet hoztam öccsét?!!

- Az más, miért nem ezzel kezdted?

És megnyílt a kapu. Hamarosan bent álltak a kolostorudvaron. Néhány szerzetes kikérdezte őket, és mikor megtudták, hogy Krisztust tekintik a világ megváltójának, megenyhültek. Esté-re már a szentatyát sem szidalmazták, inkább megmutatták házuk titkos kincseit.

- Még hogy elszakadt a horgonylánc... - T?ndött Parov atya – Az öcsémnek tökéletlen a hite, azért fordulhatott vele el? ilyesmi... Hanem ti igazi keresztények vagytok, hát lássátok ezt az ikont!

S bámulattal nézték a kicsiny képet. Hiszen ez Szent Istvánt ábrázolja! Látva szinte áhítatukat, Parov atya nekik ajándékozta a szentképet.

- Legyen utatokon er?s támaszotok ez a kép, vigyázzatok rá, akkor kiségit minden bajból.

Ezek már a búcsúszavak voltak. A fiúk három nehéz napon át, csak hajtották Dezs?t. Akkor elérkeztek India kapujához.

folytatjuk...

Pogány István

Szerző a *Flag Polgári M?hely* tagja

Ajánló